

LBRIS

We know
books

ALINA ARSENE

**CONSILIERE
CU POVEȘTI**

DEZVOLTARE
PERSONALĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

1. CEȘCUȚA COCHETĂ	9
2. PERNUȚE COLORATE	16
3. GEAMANTANUL MIC.....	22
4. STARE DE BINE ÎN BUCĂTĂRIE	28
5. SCAUNE AȘEZATE ALTFEL.....	37
6. O PRIETENIE SPECIALĂ	42
7. FELINARUL APRINS	47
8. SFOARA CU AMINTIRI	54
9. UN CORT MIC.....	61
10. DOAMNA EMOJI	68
11. PENARUL CU PISICUȚE	75
12. TORTUL DE MORCOVI	81
13. FETIȚA CARE DESENA POVEȘTI.....	88
14. LECȚIA DE DANS	95

15. BORGANE ȘI CRETOANE COLORATE	102
16. PANSAMENTE LIPICIOASE	110
17. MINGIUȚE SĂRITOARE	117
18. BOBIȚE CUCERITOARE	124
19. BUCHETUL DE LAVANDĂ	131
20. DULAPUL DE CĂRȚI	138
21. SEMNUL ÎNTREBĂRII	145
22. UN ARICI BĂGĂRET,	152
23. VESELIE ÎN SUFLET	159
24. FRUMDOASA MODESTIE	167
25. ATELIERUL DE TURTĂ DULCE	175
26. ȘIRUL DE NUMERE ȘI EMOȚII	184
27. ROLA DE HÂRTIE	194
28. RELAXARE PE SALTEA	200
29. NĂSCOCIRI REPETATE	208
30. LEAGĂNUL TRICOTAT	216

CEȘCUȚA COCHETĂ

Destul de recent, cât să nu putem număra foarte mulți ani, în lumea formată din căni, cești, pahare, farfurii, castroane și alte rude apropiate, a apărut o ceșcuță. Nici prea mare, nici prea mică, aceasta era cât două palme cu degetele lipite între ele și apropiate ca într-o semisferă deschisă și care se potrivea frumos în mâini de copil, dar nu numai. Pe lângă formă, ceșcuța mai avea și alte caracteristici și își dorea să nu le păstreze doar pentru ea, ci să le împrăștie în lumea largă. Până ies aburi calzi dintr-un ibric încins pe aragaz, putem afla mai multe, de îndată!

Sigur, orice persoană poate crede, fără a sta prea mult pe gânduri, că locul care reprezintă drept casă pentru ceșcuță nu este altceva decât un dulap din lemn, cel mai probabil, cu praful așternut, fie cu pete lipicioase sau linii de zgârieturi, cine știe de unde iscate și rămase acolo pentru totdeauna. Însă lucrurile nu stau așa, ci mult mai frumos! Iar ceea ce face să fie exact așa realitatea este

faptul că, iată, ceșcuța stă într-o cearșărie! Chiar una specială!

În partea veche a orașului aglomerat, acolo pe unde trece tramvaiul, scârțâind și cu toate șuruburile atacate de rugină, acolo unde trotuarul este îngust și știrb, lipsind bucăți de cărămizi pe ici-colo, așa cum le lipsesc primii dinți tuturor copiilor, s-a găsit locul potrivit pentru servit ceaiul! Ori limonada! Ori prăjitura, ori cafeaua, după preferințe! Însă până a putea să își primească vizitatorii așa cum se cuvine, transformări s-au pus în desfășurare de către câțiva oameni harnici care au avut îndrumări nebănuite.

— Roz! Roz-pudrat! s-a auzit brusc printre ciocniri fine de sticlă și ceramică.

— Ce se aude? Cine vorbește lângă chiuvetă? Sau lângă cutiile de carton pline cu vârf de vase? s-au întrebat curioși oamenii întrerupți din lucru.

— Aiii! Eu am vorbit! Vreau să vă ajut! Știu sigur că a mea culoare este cea potrivită pentru decorare! Împreună, vom face acest loc să fie încântător! a spus ceșcuța, prin ușița deschisă a dulapului.

— O... ceșcuță? a fost cineva extrem de surprins.

— De ce nu? i-a zâmbit aceasta.

— Ooo, ce interesant arată! Frumoasă culoare mai are! Mie îmi place mult! a început să se audă în încăpere.

— Și mie îmi place, chiar foarte mult! Și pictura ei la fel! a spus o altă voce înveselită.

— Atât de cochetă! Este adorabilă! Iar culoarea este... pfuuu... deosebită! a exclamat altcineva.

— Mulțumesc, mulțumesc! le-a spus ceșcuța.

Într-adevăr, rozul-pudrat, adică acea nuanță de roz ușor prăfuit cum mai obișnuiesc fetele să îi spună, în sensul drăguț de această dată, oferă ceșcuței o alură cochetă. Dar asta nu este tot! Pe acest fundal, trandafiri înfloriți sau bobocci, toți cu petale catifelate și mici frunzulițe, de parcă tocmai i-am desprins din grădină, completează ceșcuța cu a lor pictură. Dintre toate ceștile, ea este cea mai elegantă!

— Bine, rămâne stabilit! a anunțat o persoană.

— Lucrăm în echipă și vom avea cea mai drăguță ceainărie! au hotărât oamenii, asta după ce au întors pe toate părțile și au trecut din mână în mână ceșcuța.

— Iupiii! Este exact cum mi-am dorit! le-a spus ceșcuța bucuroasă.

Fără a pierde timpul prețios, diferite obiecte au primit mângâieri așa cum numai ceșcuța a știut să le ofere. Doar o mică atingere și culoarea se imprimă pe suprafața atinsă! Astfel, căni și cești potrivite, farfurii de diferite dimensiuni, ceainice, șervețele, pliante, ghivece cu flori au luat parte la magica transformare. Pereții și mobilierul de un alb curat au primit puțin din culoarea specială, mici fășii de material îmbrăcând parțial mesele, în timp ce câteva rame încadrează tablouri cu flori croșetate de mame și bunici. Iar ferestrele mari sunt răsfățate cu draperii înflorate și legate cu panglici. Atât de boem este locul ceșcuței! Încă ceva: imediat deasupra, după ce urci câteva scări în spirală, există un spațiu special pentru joacă, unde sunt fotolii puf, cărți de colorat sau

citit, jucării și un covor blănos. Nici de aici nu lipsește rozul-pudrat! Și astfel, ceșcuța și întreg locul așteaptă vizitatori!

Drept urmare, într-o zi, pe când primăvara se apropia de sfârșit și vântul era din ce în ce mai încălzit de soarele sclipitor, câțiva copii stabilesc să vină la ceainăria despre care auziseră vorbindu-se prin jurul lor. Au pornit la drum în grup, curioși, tare vorbăreți și nerăbdători să ajungă cât mai repede. Și au ajuns în fața ușii de la intrare, chicotind! Iar clopoțelul s-a auzit deodată: clinc!

— Hei, a intrat cineva! a spus ceainicul mare.

— Stai să mă întind puțin, să văd mai bine! i-a răspuns imediat paharul lunguiet de pe raft. Repede, alte câteva obiecte s-au arătat curioase.

— Wow! Ce frumos este aici! s-a auzit în spațiul dichisit.

— Daaa! Îmi place! a zis repede un alt copil.

— Și mie îmi place! Priviți, ce culoare frumoasă! a exclamat o fetiță.

— Eu aș vrea să fie așa și în camera mea, a mărturisit o altă fată.

— Cine mai stă cu mine pe canapea? a întrebat un copil care se așezase confortabil.

— Eu vreau să stau la masă! Eu stau pe canapea! Eu stau la masă! au început să se audă amestecat vocile copiilor.

— Ce bucurie! Au venit copiii la noi! le-a dat de știre paharul lunguiet celor din jurul său.

Așa cum este firesc, odată așezați unii pe scaune confortabile, alții pe canapele relaxante, copiii amuzați și emoționați de escapada lor au început să turuie cu voce tare ceea ce doresc.

— Eu vreau un ceai de tei, cu zahăr! a spus repede o fetiță.

— Eu cred că îmi iau ceai de mușețel! Și vreau și miere! a zis băiețelul de lângă ea.

— Limonadă de portocale, asta vreau să beau! a spus o fată din grup.

— Ăăă...eu vreau să îmi comand... cappuccino! a anunțat cea mai mare fată care îi însoțea.

— Eeeee, tu poți să bei cafea pentru că ești mare! a gădilat-o ușor prietena ei.

Repede, toate acestea au ajuns la tejgheaua unde se aflau aragazul, chiuveta și toate vasele colorate, cu ajutorul fetei gospodine care avea această grijă. Plăcuta agitație produsă de acestea nu poate să acopere vorbele unui băiat, totuși.

— Ceai de fructe! Fără zahăr! a spus hotărât un băiețel

— Băiețelul a cerut, a șoptit ceșcuța.

— Nu am voie zahăr, știiiiu! Acasă am biscuiți pe care doar eu îi mănânc, fără zahăr! i-a spus băiatul prietenei cu care stătea pe canapea.

— Ceaiul fără zahăr îl servesc eu! a spus ceșcuța cochetă, după ce a auzit vorbele băiatului.

Astfel, ceainicul mare a încălzit foarte bine apa, iar pliculețe aproape transparente și cu bucăți tocate din plante sau fructe s-au scufundat pe rând și au stat așa, până ce și-au împrumutat toate aromele apei deja colorate în diferite nuanțe de roșu și galben. Fata gospodină a împărțit cu atenție fiecare comandă, printre zâmbete!

— Uite, ce culoare are ceaiul meu! Auriu! a spus băiatul care a vrut ceai de mușețel.

— Wow! Cafeaua ta este foarte mare! a exclamat cineva.

— Și cu multă spumă! i-a răspuns fata.

— Mmm, arde! a spus băiețelul, imediat ce a sorbit din ceaiul de fructe.

— Pssst, vino lângă mine! i-a spus ceșcuța cochetă unei farfurioare cu care se potrivea perfect.

— Sigur că da! a primit răspuns.

— Dragule, uite, mă poți așeza pe această farfurioară colorată, până se mai răcește puțin ceaiul, i-a spus ceșcuța.

— Bine! a spus el scurt.

După un timp, cât băiatul a privit curios prin jur și a rămas alături de prietena lui pe canapea, cea care îl încuraja să socializeze cu toți ceilalți prezenți, ceaiul a devenit tocmai bun de băut. Parcă mai bun ca niciodată, deși băiatul mai băuse multe alte ceaiuri de fructe!

— Mmm, este buuun! Îmi place, da! a spus printre sorbiri ușoare de lichid colorat și neîndulcit.

Iată, băiețelul a cuprins elegant ceșcuța, cu primele trei degete strânse de toarta subțire. Atât ceșcuța, cât și atitudinea manierată a băiețelului completează foarte frumos vestimentația lui, în acea zi el asortând la cămășuța albă o vestuță cu nasturi.

În cele din urmă, cu toții au fost mulțumiți. Copiii bucuroși, băuturile delicioase și sorbite până la ultimul strop, locul animat, iar gazdele, atât cele omenești, cât și cele neomenești, dar frumos colorate, încântate de timpul petrecut împreună. Ceșcuța cochetă și tot ce are alături își păstrează dorința de a cunoaște și bucura cât mai multe persoane!

PERNUȚE COLORATE

De multă vreme, se plimbă vorba din gură în gură despre ceva care este moale și în formă de pătrat, dar nu simplu, ci unul care ar fi înghițit jumătate de pepene verde, dintr-o mușcătură. Apropo, poate să fie verde, dar nu numai. Și se poate folosi fie separat, fie împreună, de o singură persoană sau mai multe. După ce lăsăm puțin la născocit imaginația, aflăm că este vorba despre niște pernuțe colorate!

Așa cum se obișnuia la un joc mai vechi, când iute se forma un rând de copii stând braț lângă braț, în timp ce primul aflat la unul din capete alegea un cuvânt în gândul său, după care, îl șoptea ușor și repede la urechea celui aflat imediat lângă el. Și tot așa continuau să transmită cuvântul, până ce șușoteala ajungea la ultimul copil din rând, când spunea cu voce tare ce înțelesese. Să vezi râsete și bălângănit de brațe când cuvântul de la început nu avea nicio legătură cu cel de la final! Telefonul fără fir, unul dintre jocurile unor copii! Cam așa a început și

vorbitul despre pernuțele colorate, un copil spunându-i altuia despre ele!

Totul avea să pornească într-o zi de toamnă, atunci când copiii încep școala, lăsând în urmă fie cu regrete, fie cu împăcare, vacanța de vară, cea mai mare, îndrăgită și așteptată de către ei. Cumva, fără ca nimeni să vadă sau să audă vreo mișcare neidentificată, în camera de joacă a unei fetei au apărut pernele. Pe pervazul strâmt, și-au găsit loc suficient pufurile, sprijinite comod de fereastră, ținându-se aproape și atingându-și două colțuri, ca într-un dans de horă a pernelor. Nu trece mult timp până sunt observate!

— 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8! Wow, opt pernuțe colorate! Bună, drăgălașelor! a spus fetița, mereu cu chef de joacă.

— Bună, draga noastră! Ne simțim așa bine în camera ta! Uite, noi ne-am pus aici, două câte două, dar ne-ar plăcea să ne aranjezi tu, așa cum îți dorești! i-a spus pernuța cea verde.

— Desigur! Ăăă, să mă gândesc puțin, a spus fetița, cu ochii la pernuțe.

— Bine, așteptăm! i s-a spus, repede.

— Gata, știi! Prima pernuță este cea colorată în portocaliu! a spus fetița, începând să facă mutări de pătrate moi.

Cele două ferestre, care formează un zid transparent de geam, sunt traversate pe mijlocul vertical de un stâlp din beton, de lățimea unei pernuțe, adică cât două palme puse una spre cealaltă, privindu-și unghiile. Astfel, fetița a împărțit pernuțele între cele două părți de fereastră, în mod egal, să nu se supere nimeni!

— Portocaliu. Verde. Roz. Albastru. De la dreapta, la stânga, a spus ea, cu drag.

— Mmm, daaa! au chicotit, pernuțele.

— Șiii... Roz. Verde. Portocaliu. Albastru. De la stânga, la dreapta, s-a încheiat aranjarea.

— Foarte frumos ne-ai ordonat! Și mi se pare că ne potrivim foarte bine în camera ta, i-a spus zâmbind pernuța roz.

— Chiar așa! Îmi plac mult chiar și perdelele atâr-nate lângă noi. Uite, avem aproape aceeași culoare, a spus pernuța portocalie, alintându-se.

Într-o zi, având pauză de la învățat litere și făcut socoteli, camera de joacă a fetei se umple de copii. Din ușa deschisă larg la perete, ei țâșnesc direct la fereastră, parcă atrași de magneți ascunși ochilor de mici detectivi. Rapid, își întind mâinile și fiecare trage de pe pervaz câte o pernuță. Pufosenia acestora le face brațele să se încolăcească în jurul lor, atât de mult până le aplatizează, ca foile de plăcintă. Penuțelor colorate le cam place ceea ce tocmai li se întâmplă!

— Ooooo! Eu vreau perna verde! a spus un băiețel, trăgând din rândul pufos ceea ce voia.

— Ăăă, și eu vreau perna roz! Îmi place atâtâat de mult! a spus o fetiță, cu perna lipită de ea.

— Portocaliu vreau eu! a spus o altă fetiță încântată.

— Și eu îmi iau perna albastră, le-a spus un băiețel, în timp ce roteea pernuța între palme.

— Yupiii, au venit copiii! Ne bucurăm foarte tare! s-au arătat bucuroase pernuțele.

— Să socializăm împreună, le-a propus tuturor fetița.

— Daaa! Haide, să ne așezăm în cerc! Fiecare stă unde vrea, s-a auzit vorbind pernuța verde.

— Chiar așa! a spus băiatul care o trăsesese din rând.

— Oh, stau atât de bine pe pernuța roz! le-a zis fetița care o plăcuse de cum a văzut-o.

— Și tu stai bine? a întrebat pernuța portocalie.

— Sigur că da! Și astăzi m-am simțit bine, dar acum sunt chiar bucuroasă, i-a răspuns fetița cu fața luminoasă.

Repede și ușor, s-au prins cu toții în discuție, făcând schimb de întrebări, fapte și răspunsuri. Din când în când, mai făceau câte un compliment pentru pernuța aleasă. După ce au terminat de vorbit și de râs, fiecare copil a așezat la locul său pernuța, nu înainte de a o mai strânge încă o dată la piept, cu mângâieri plăcute la atingere. Împreună, au stabilit că se vor mai întâlni și la alte discuții și distracții.

Evident, copiii au împrăștiat vorba despre pernuțele colorate, entuziasmați. Astfel, la următoarea întâlnire de grup, s-a alăturat și un alt băiețel. La fel ca în cazul celorlalți copii, și el a fost plăcut surprins de rândul colorat și pufos de la fereastră. Le-a admirat în tăcere, privindu-le pe rând, dar și-a ținut brațele pe lângă corp, neatingând ceea ce vedea.

— Hai să facem o grămăjoară de bilețele scrise. Putem să scriem orice despre noi! Sunteți de acord? i-a întrebat fetița pe prietenii săi, veniți în vizită.

— Da! Eu vreau trei bilețele! i s-a răspuns imediat de către o fetiță.

— Și eu vreau să scriu! Îmi iau mai multe bilețele, am multe idei, a spus un alt copil.

— Ok... Scriu și eu... un bilețel, a răspuns ușor băiatul nou venit.

— Ce activitate drăguță aveți copii! Noi vă privim în liniște! le-a zis pernuța albastră ceea ce credea în acel moment.

— Hi, hi, hi! au chicotit copiii.

Cât timp aceștia și-au împărțit creioane și bilețele, pernuțele colorate în verde și portocaliu sunt luate de la locul lor de pe pervaz și așezate unde nu apucaseră să se gândească. Iată, niște picioare le erau acum suport, fiind ale băiatului nou. Astfel, pernuța verde stătea pe piciorul stâng, de ea sprijinindu-se brațul de pe aceeași parte a corpului, iar pernuța portocalie stătea pe piciorul drept, fără să riposteze.

— Scuze, mai vreau un bilețel! a vorbit băiatul, având picioarele acoperite de perne.

— Imediat, poftim! i-a întins repede o fetiță bucata de hârtie.

— Oh, cât ne bucurăm că te-ai relaxat și ești îndrăzneț, i-a spus pernuța verde, simțind relaxarea corpului.

— Stai confortabil așa? a fost interesată și pernuța portocalie.

— Da, da! Mulțumesc, sunteți simpatice! Cu voi alături, îmi este mai ușor să socializez, a răspuns băiatul relaxat.

— Cât ne bucurăm! Apropo, observăm că deja ai scris două bilețele, s-au auzit pernuțele.

— Și voi mai scrie încă unul, a completat băiatul.

— Minunat, dragule! Bravo! i-au spus pernuțele.

Într-o altă vizită, deja obișnuiți unii cu alții, podeaua se umple de pete de culoare peste care stau copiii care au de lămurit un lucru. Deși se vedea limpede că ceva îi supărase, se încăpățâneau să nu scoată o vorbă niciunul dintre ei, cel puțin până atunci!

— Auziți, cred că este nevoie de o..., a vrut pernuța roz să le spună celorlalte.

— Trebuie să discutăm! a spus direct un băiat.

— Discuție, exact asta voiam să spun, a punctat pernuța roz.

— Sunt de acord cu tine! Nu putem să stăm supărați, i-a răspuns un alt băiat.

— Bravo, copii! Vorbiți deschis despre motivul supărării voastre! Noi vă suntem alături, au fost ei încurajați de către pernuțele colorate.

— Ieri, în timp ce ne jucam fotbal..., s-au auzit ei continuând.

Într-un final, ca în multe alte ocazii, pernuțele colorate și-au reluat locul în rândul de lângă fereastră, nu înainte de a fi scuturate de praf, și au așteptat în liniște, ordonate atent, noi activități și discuții alături de copii.